

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποιχει γρόσα.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—όκτω φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρην—δέκα φράγκα και 'στο χέρι.

Μηνός Νοέμβρις τριακοστή,
νέο Κουβέρνο κι' όσοι πιστοί.

'Εβδομήντα κι' όκτώ κι' έπτακόσα,
και του κράτους ή δόρασι σιγάσα.

**Κουβέρνο Ντεληγιάννη,
ποδ' ούόμακα θά κάνη.**

'Ημέρ' άνέφελος χαράς
κι' έπαυσε κάθε ταμπουράς,
όταν 'στο σπήτι 'φάνηκε τής τρίτης Σεπτεμβρίου
των 'Ανακτόρων ή μακμή σάν άγγελος Κυρίου.

'Εσίγησαν τὰ στόμακα και τών θεσμών ή τρόμπα
όπόταν ό θεσμοφρουρός
τήν υπεδέχθη τρυφερώς
μέσ 'στην κρεβατοκάμαρα με τής νυκτός τήν ρόμπα.

'Ημέρ' άνέφελος χαράς γιά τών Ρωμηών τὸ γένος,
όταν ό γέρο-Σαββαώθ με γούνα τυλιγμένος
κατέβησε 'στ' Ανάκτορα μετά λαμπρών άγώνων,
κι' από τήν βία τήν πολλή
'σκουντούρησε μέσ' στο χαλί,
και τέτ' ά τέτ' ώμίλησε μαζί με τήν Κορώνα.

Κι' έζωθεν των 'Ανακτόρων έστειλε χωρίς σανίδα
τραγοκοιτουανάτων σμήνος,
και είπε πρὸς αυτόν τὸ Στέμμα: πόσους χρόνους δέν σάς είδα;
πέντε χρόνους, είν' εκείνος.

Πέντε χρόνους περπατούσα
τὸ βουνό βουνό,
τήν άγάπη μου ζήτούσα
βραδυ και πουρνό.

Πέντε χρόνους μαύροι πόνοι
κι' άγραφτος καύμός,
πέντε χρόνους τὸ Κορδόνι
'θήρισε λιμός.

Πέντε χρόνους 'στο Παλάτι
νά συχνοθαρώ
τὸ σκαρπίνι του Κορριάτη
τὸ γαλασιτερό.

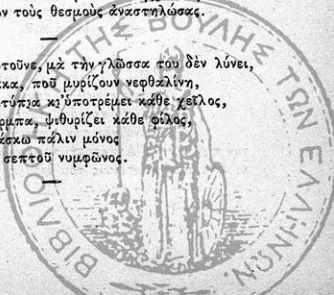
Πέντε χρόνους τριγυρούσα
σέ κλαδι κλαδι,
τοὺς θεσμούς μου 'κοπανούσα
σέ γουδι γουδι.

Πέντε χρόνους δίχως βάζο
νά βογγῶ βογγῶ,
και κοντά σου νά κυττάζω
τὸν μουγγό μουγγό.

Είπε, και κατέθη τότε
πέντε πέντε τὰ σκαλιά,
κι' έπευρήμουν πατριώται,
ποὺ δέν είχανε δουλειά.

Και παιδιρότατος 'στο σπήτι ξαναγύρισε σάν πρώτα
ό φρουρὸν τὰ καθεστῶτα,
ό μουγγὸν και σκαρπινάτων τὰς τραυλὰς συγγύσας γλώσσας
κι' άσφαλός επί σανιδῶν τοὺς θεσμούς άναστηλώσας.

Τί συμβαίνει; τὸν 'ρωτοῦνε, με τήν γλώσσα του δέν λύνει,
βγαίνουν έξω τόσα φράκα, ποὺ μυρίζουν νεφελίνη,
κι' άρχίζουν τὰ καρδιοκτύπια κι' ύποτρεμει κάθε χείλος,
πάρε με κι' έμένα, μπάρμπα, ψιθυρίζει κάθε φίλος,
νά μή χάσωκα πάλιν μόνος
έξω του σπευτό νυμφώνος.

'Ημέρ' ανέφελος χαράς, μὴ καὶ μεγάλου πόνου,
ὅποταν μὲ τὸν θεόν του 'στὴν αἰθούσαν τοῦ Θρόνου
ὁ προσφιλέτης ἀνεμῆς ἐξαίρνης συννητήθη . . .
ἐνόμιζες πῶς 'στὴν πλευρὰν μὲ λόγχην ἐκνετήθη.

Κι' ὅσον ὁ θεὸς ὤμνυε μὲ τοὺς Συμβούλους ἑλοῦς
τόσον ἐκείνου ἄφρονος ἐπάτει σὲ τριβόλους,
καὶ δίχως ὅπως ἄλλοτε νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι του
μὲς 'στὴν καρτόνα 'ζάρωσε κι' ἐπήγε 'στὸ σπητάκι του.

Καὶ κατὰ μόνας ἔλεγε : τί συμφορὰ μεγάλη ! . .
ἐσὺ νὰ γίνεσαι σκαλί γιὰ ν' ἀνεκρίνουν ἄλλοι,
μέσ' ἀπ' τὰ δρόμ' τὰ χέριξ σου ν' ἀρπύζουν τὴν ἐξουσίαν
καὶ σὺ νὰ περυσίζεσαι κι' 'στὴν ὀροκομωσία,
νὰ λρῶνις ἀπὸ μέσα σου, νὰ τρώεσαι, νὰ σκάνης,
κι' ὅμως τὸν ἀδιάφορο καὶ τὸν ψυχρὸ νὰ κάνης.

'Στὸν θεὸ κλοπιμάματα κι' ἐμένα τῶρα μ' ἄφρασαν,
δὲν φθάνουν τόσα ζαρκιὰ, μὴ καὶ μ' ἐπλαστογράφησαν.
Τρηνάδ' οὖν τὰ Καζάβρυτα, ποῖος τὸλπιζε κι' αὐτό ;
τοὺς τετρακόσους ψήφους μου τοὺς κἀνον ἕκατό,
κι' ἐμπρὸς μου μαθροὶ δαίμονες κι' Ἀράπηδες περνεῖν . . .
κάσο πενατό τάχατε κἄν ἀτζιάντε νᾶναι ;

Τέτοιον μονάχος ἔλεγε καὶ γοερῶς ἐθρήνει,
κι' ἀνεκράζαν πατριωτῶν καὶ σκανδαλῶν ἀμήνη.
Νάτα τὰ χρόνικ' τὰ χρυσά, τὰ χρόνικ' τὰ φευγάτα
τῆς εὐνομίας τῆς πολλῆς,
ὅταν ὁ γέρο-σομομπλῆς
τοὺς ἀντιπάλους ἔκλεινε 'στὴν κλασικὴ Ζαρκιὰ.

'Ὅντως ἡμέρ' ἀνέφελος μ' ἐλπιδας κυκάζε
ὅταν μὲ τοὺς Συμβούλους του λαμπρὸς ὁ Κόρδονας
ἐπέστρεψ' ἐπογοῦμενος
καὶ δὴ λαμπροδοῦμενος,
σεινάμενος κουνάμενος μὲ λιγερὸ κμαῖρι,
κι' ἀνίσταντο κι' ἐξίσταντο γλαμπὰς τοῦ Καλαμάρι.

Φεγγοβολοῦν βεγγαλικά καὶ φῶσφορα περίσσια,
κι' ἐφημερίδες τὸν ἴμνοῦν, ποῦ γυγίουν 'στὰ Παρίσια,
τὴν νέαν του Κυβέρνησιν γεραιότε τὸ βασιλείου,
καὶ κύπ' ὑπὸ τοῦ Σαββαῶθ τὴν πέραν τὴν 'Αἰλλειου,
κι' ἐκείνους ἀνακαύεται κατόπιν τῆς πάλης
σὴν 'Ηρακλῆς τριέσπερος 'στὰ πόδικ' τῆς 'Ομφάλης.

Σανίδα δράξας Θεωφῶς νέαν ὄδον διέταξε
κι' εἶπε 'στὸν Κόντη τὸν νωθρὸ : προσκύνει καὶ χαριέτα με,
καὶ κάνε τὸν Μομορανοῦ, τὸν Λόρδο Καγκελάρτο,
καὶ σούφρωνε τὰ φρούδικα,
καὶ γράφε δεκαπλάσια 'στὸ σημειοματάριο
συφορισκόμενα γίδικα.

'Ὡ ! τῶν μεγάλων ἡμερῶν !
συνεταράχθ' ἢ σφαίρα,
κι' ὑπὸ σκιάδας πατερῶν
ἴμνοῦμεν τὸν πατέρα,
τὸν πάλιν εἰς τ' Ἀνάκτορα περιφανῶς καλούμενον
κι' ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους του θερμῶς χειροφιλούμενον.

Σταυρὸν χαράξας Μαῦσῆς τὴν 'Ερυθρὰν ἐχώρισε,
σανίδα δράξας κι' ὁ παπποῦς ἔπαυσε καὶ διώρισε.
Καὶ τῶρ' ἔξ' λησμονήσμενον ἐκείνον τὸν ἀγῶνα,
τὸν κατὰ Μήδων καὶ Περσῶν,
ὅπου κι' Ὁρμεσῶν Δ' Ὁρμεσῶν
ἐδέχθη κατακούτελα μὴ δυνατὰ κοτρώνα,
μὴ δὲν τοῦ κακοφάνηκε κι' ἦτο γλυκὺς ὁ πόνος
σὴν τοῦπαν πῶς κτυπήθηκε μὲ πέτρα Παρθενῶνος.

Ποῦ σου, Κόντη, τὸ σακκρίνι; ποῦ τὸ νεῖκος, ποῦ τὸ κλέος,
κι' ἡ στοργὴ τοῦ Βασιλέως ;
Τί μονάχος σου 'μίλει ;
τί κυττάζεις κεχῶνι ;
εἰ δ' ὠκ νησῶν φιλεῖς,
πόσον μᾶλλον τὰ χηνῶς ;

Αἰξὸς ὁ σκανδοφόρος καταστράπει καὶ βροντᾷ
καὶ σαρκάζει, μουσοῦ Τζῶρτζη, τὴν νωθρὰν κι' ἄκνην σου
[κρῆσι,
τὸ γλαμπὸ τοῦ Πεσματζόγλου, ποῦναι σπῆτι σου κοντά,
διηγείταί τοῦ κυρίου καὶ πατρὸς ἡμῶν τὴν ὄρσιν.

Τὸν ἄνδρα τὸν πολὺπλαγκτόν κι' ἐγὼ θὰ προσκυνῶ,
χίλιαι τὸν πᾶν ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ δρόμ' χιλιάδες 'πίσω,
κι' ὅσα λουλοῦδικα βγαίνουσι μὲς 'σταῦς ψυχροῦς χειμῶνας
σὲ κήφους καὶ λεμῶνας
μαζὶ καὶ κατὰ μόνας,
ὅλα τοῦ προεφῆθησαν 'στὸ σπῆτι σὴν ἐγύρισε
κι' αὐτὸς σκανδαροῦμπαρος τὰ 'πῆρε καὶ τὰ 'μίρισε.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Νὰ τὸ μπαλκόνι, Περικλῆ, τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου,
ἀντάξιον τοῦ βήματος τοῦ κοσμοσωτηρίου.
Καὶ ποῖος μὲ ῥίγος ἱερῶν ἐμπρὸς τοῦ δὲν ἐφρίγησιν ;
ποῖόν δὲν συνεγχε ῥίγην ;
μέσ' ἀπὸ τοῦτο πάνοπλος 'στὸ πλῆθος ἐπετέρυγιε —
σκανδοφόρος νίκη.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, ποῦ πολλοὶ Σαίν-Ζουῆτ καὶ Ροβεσπῆρο
κατήχησαν τὸ κάτωθεν κυρίαρχον ἀσκέρι,
καὶ μὲ φωνὴν διαπασῶν μεγάλους λόγους λέγοντες
καὶ ζυλικὴν οἰκοδομῶν μ' ἐκείνους ἀναφῆροντες,
καὶ σωτηρίαν ψάλλοντες εἰς ἤχους διαφόρους,
κατήνησαν πρὸς χάριν μας σὴν τοὺς βραχίονας κοκόρους,
κι' ὡμὰ κατέπιναν ἀγὰ καὶ γιάμπουλη πιπίλιζαν,
καὶ 'στὴν λαὸν μὲ σχήματα τὸ καθεστῶς διύλιζαν.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, ποῦφερε ψυχῶν ἀναδρασμοῦς
κι' ἐκκίοντο πυροῖ,
κι' αὐτὰ τὰ μπακαλόπουλα τοὺς τρέχοντας θεσμοῦς
τοὺς ἔμαθαν φαρσί.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, τῆς 'Αρχῆς ἡ γέφυρα κι' ἡ πύλη,
ὅπου σκανδαροῦμπαροὶ παρήλασαν στωμίλοι,
καὶ λεγῶνας σύροντες πυκνάς, πολυκνηθῶπους,
ἐστρίζαν μὲ πατερὰ θεσμοῦς ἐτομοροπόους.